

SEGONA EXPULSIÓ DELS MERCADRES DEL TEMPLE

!!-----!!

El dilluns, mitja hora després de la maleddicció de la figuera, Jesús arriba al Temple. Com sempre abans de la Pasqua els pórtics exteriors son ~~plens~~ plens de traficants i canvistes de moneda. Aquest argocí de la profanació del Temple l'explota la familia del gran sacerdot Anas. El Temple i la Banca son una mateixa cosa. Es el temple el que fa viure la banca ? O ¿ és la banca el que fa viure el Temple?.

Qui hagi vist un bazar a Jerusalem o a Damasc pot imaginar-se fàcilment l'espectacle dels pórtics del Temple convertits en mercat. L'Evangelí descriu perfectament l'aspecte del mercat i la repugnància que inspira a Jesús. Dos anys encara amb un fuet de cordes va expulsar a tothom, segons ha explicat Sant Joan. Aquesta segona expulsió la contenen els altres tres evangelistes. Bon punt Jesús entra al Temple comença llençant els que compraven i venen, bolca les taules dels canvistes i els setis dels que venen coloms i no permet que ningú entri carregat al Temple.

Va agafar un fuet per aquesta segona expulsió ? Ja es prou significatiu que l' Evangelí conti dues expulsions dels profanadors del Temple. I també es

curios que tampoc aquesta vegada ningú no gosi resistir contra aquest Jesús que s'atreveix a entrar en un gran mercat i bolcar les taules plenes de moneda.

En mig d'aquest aldarull: Jesús crida : Està escrit : la meva casa serà anomenada casa d'oració per totes les nacions. I vosaltres n'heu fet una cova de lladres.

Jesús te raó de tractar de lladres tots els canvistes i venedors. Els canvis de moneda estrangera es feien a preus abusius i, aprofitant la demanda, el bestiar destinat al sacrifici era venut caríssim. El Temple és un firal i aquest negoci un monopoli.

Com s'explica que aquesta gentada no s'atreveixi a defensar-se contra un home sol ?

Sant Tomàs (V. 44-art 3) reproduïx el comentari següent de Sant Jeroni: " Entre tots els prodigis que el Senyor ha acomplert heus aquí un que em sembla el més meravellós, que un home sol i, en aquest moment, sense prestigi, hagi pogut expulsar una tan gran multitud a cops de fuet.

" Es que quelcom d'igui i de sideral irradiava dels seus ulls, i la majestat de la divinitat brillava en el seu rostre." Origenes- citat també per Sant Tomàs- escriu: "Heus aquí un miracle més gran que el de la conversió de l'aigua

en vi: en aquest miracle de l'aigua convertida en vi subsisteix una matèria inanimada ; en l'èxpulsió dels profanadors del Temple són dominats els es- perits de milers d'hommes."

Tothom que hagi llegit amb atenció l'Evangelí ha vist en varies ocasions fulgurar, d'amor o d'indignació, els ulls de Jesús. Aquest úlls de Jesús els ve- iem encara també nosaltres com els seus contemporanis. Contènia la divinitat de Jesús es el miracle més impressionant de la seva vida. Sembla que adhuc a Déu, li sigui difícil escondir la ~~seva~~ divinitat. La divinitat de Jesucrist resplendeix en els seus ulls. Si es pensa una mica en aquest fet s'arriba a la conclusió, favorabilíssima a l'home, que el nostre rostret rostret és d'una noblesa única, capaç de reflectir resplendors sobrenaturals. Es tan cert que l'home és fet a imatge i semblança de Deu que, adhuc la nostra carn te una dignitat incomparable. I per aquesta dignitat merescú que el Fill de Déu s'encarnés fent-se home. Sant Joan Crisóstom - citat també per Sant Tomás en el mateix article - diu que la figura de Jesús demostrava " la eminència de la seva divinitat. " Aquest fulgor de la divinitat de Jesús en la majestat de la seva persona es un dels honors més grans que Déu ha fet a la humanitat. Dedueixis de tot això el respecte que, per part nostre mereix el nostre cos. Es tan noble que no és extrany que estigui destinat a la resurrecció.

Cal observar un altre detall en aquest evangeli. Jesús diu que el Temple "és la meva casa". La frase és idèntica en els evangelis sinòptics. Sant Joan en contar la primera expulsió, escriu que Jesús, parlant del Temple, en va dir " la casa del meu Pare ". Les dues frases equivalen al mateix: El Temple de Jerusalem, i encara més els temples cristians, són la casa de Déu. En els nostres temples hi ha la presència real de Jesucrist en l'Eucaristia.

Una cosa cal doncs tenir present: quan Jesús defensa el Temple diu que és " la meva casa " " la casa del meu Pare ". Contra qualsevol abús, Jesús exhibeix el títol de propietat del tots els seus temples: els defensa contra qualsevol mena de profanació i contra tota negligència.

Sumptuós o modest, el temple ha de resplendir pulcritud i tenir la major dignitat artística possible que és també una forma de pulcritut i un obsequi a Déu. El Temple no és "casa de negoci". (Joan II, 16) I perque és la casa de Déu i no un firal de vanitats hianirem adequadament vestits i ens mourem com persones ben educades..

No podem oblidar que en aqueta matèria Jesús reaccionava violentment. I tot dient que el Temple és la seva casa agafava el fuet per a fer-se entendre; i acompanyava l'expulsió de dret amb l'expressió de fet.